

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Rath, Emily

Pucking around / Emily Rath ; trad. din lb. engleză de

Timea Horvath. - București : Lovestory, 2025

ISBN 978-630-353-012-3

I. Horvath, Timea (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Roxana-Alexandra Pană

DTP: Monica Ioniță

Corector: Ana Dumitrescu

Copyright © 2023 Emily Rath Books

All rights reserved.

First published in 2023

Cover design by: Maldo Designs

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Lovestory, un
imprint al editurii Librex Publishing.

LOVESTORY este imprint al editurii LIBREX PUBLISHING

Copyright ©2025 Lovestory

PUCKING AROUND

JACKSONVILLE RAYS HOCKEY #1

EMILY RATH

Traducere din limba engleză de Timea Horvath

LOVESTORY

2025

RACHEL

— **R**ACHEL! Oftez, nefiind pregătită să deschid ochii și să înfrunt adevărul. E dimineață. *Din nou*. Și, în mod oficial, am de gând să o ucid pe colega mea de cameră, Tess... de îndată ce îmi amintesc cum funcționează pleoapele. De ce am lăsat-o să mă convingă să ies în oraș aseară?

Pentru că ai douăzeci și șapte de ani și ești singură, fată. Trăiește-ți naibii viața! Îi aud vocea răsunând în capul meu, împreună cu un bum bum bum constant al muzicii dance de noaptea trecută.

Sunt destul de sigură că s-a consumat băutură aseară. Din ce alt motiv mi-aș simți limba lipită de cerul gurii? O, Doamne, cred că mi se va face rău. Sunt prea bătrână pentru asta. Nu îmi mai revin ca la optsprezece ani. Există o singură soluție: nu mai beau niciodată. Gata cu dansul. Gata cu barurile. Consideră asta retragerea mea din viața de noapte.

— **RA-CHEL!** Fată, *ridică-te!*

Mă rostogolesc pe spate, tresărind în timp ce privesc palele ventilatorului de tavan învârtindu-se încet. Cred că am dormit cu lentilele de contact. Mă mănâncă ochii atât de tare.

Fă o listă, Rach. Fă-ți un plan.

Aceasta a fost mantra mea în ultimele două luni, de când am încercat să îmi refac viața distrusă.

Duș fierbinte, cafea neagră tare, poate niște picături pentru ochi...

— RACH!

Tess tropăie pe hol și stă în pragul ușii, cu buclele ei roșcate și sălbatic revărsându-se pe umeri. Are un corp perfect, în formă de pară. Ca de obicei, nu poartă decât un maiou și chiloți, iar pieptul îi este presărat cu pistrui. Fata își pierde hainele prin apartament așa cum un husky își pierde părul.

Nu că m-ar deranja. Sunt fiica unui star rock faimos. Născută în California și crescută într-un autocar de turneu, am văzut lucruri nebunești la vremea mea. O Tess goală nu mă deranjează deloc.

— Fată, nu m-ai auzit strigându-te?

Își duce o mână la șold și îmi aruncă telefonul pe pat.

— Cineva încearcă să te sune de vreo treizeci de minute.

Mă întind orbește după el, fără să întorc capul.

— Cine este?

— Nu știu. Un număr de New York, cred. Și ai avut un apel pierdut de la doctorul H.

Mă ridic brusc în picioare, înghițind valul instantaneu de greutate care mă lovește.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tess!

Îi smulg telefonul.

— Șeful mă sună și tu chiar îl lași să tot sune?

— Hei, am propriul șef care îmi suflă în ceafă, mersi frumos, spune ea pufnind. Tu te ocupi de idiotul tău arogant, iar eu, de al meu.

Își flutură părul peste umăr în timp ce se întoarce. Chiloții ei obraznici îi scot în evidență fundul pistruiat în timp ce se îndepărtează.

Îmi dau ochii peste cap, știind că are intenții bune. Tess este doar supraprotectoare pentru că nu i-a plăcut niciodată de doctorul Halla. Nu îi place modul în care mă controlează îndeaproape sau stilul său rece, distant. Cred că pe mine nu m-a deranjat niciodată. Nu poate fi altfel, pentru că e european.

Îmi trec o mână prin părul răvășit, verificându-mi mesajele și așteptându-mi creierul să se trezească. Șase mesaje și un apel pierdut de la fratele meu geamăn și soțul lui. Sunt destul de sigură că Somchai s-a întors în Seattle, ceea ce înseamnă că e devreme la el.

HARRISON (08.01): În NYC pentru spectacol de gătit. Vrei să zbori pentru înregistrare sâmbătă?

HARRISON (08.04): Ai *emoji craniu*??

HARRISON (08.05): APEL PIERDUT

Rânjesc, clătînând din cap. Tipic unui geamăn să îmi dea exact trei minute să răspund la o întrebare înainte să se gândească la rigor mortis.

HARRISON (8.07): Alo *emoji ochi*

SOM (08.12): Fată, ai face bine să fii moartă, pentru că fratele tău prost tocmai m-a trezit la 5 dimineața. **SUNĂ-L ÎNAPOI!**

SOM (08.14): Te rog să nu fii moartă.

HARRISON (08.14): I-am scris lui Tess și spune că ești mahmură, nu *emoji craniu*. Anunță-mă pentru sâmbătă.

Acum râd. Ăștia doi sunt prea mult. Fratele meu și soțul lui sunt stele în ascensiune în lumea culinară. Se pare că Harrison a fost invitat ca jurat la o nouă emisiune culinară. Întotdeauna s-a simțit mai confortabil folosind numele și relațiile faimosului nostru tată. Nu aș fi surprinsă dacă l-ar târi la înregistrare.

Ceea ce înseamnă că, dacă merg, voi sta în umbra tatălui atunci când camerele de filmat îl vor lua inevitabil într-un prim-plan. Apoi tabloidele mă vor săcăi timp de trei săptămâni, amintindu-și că exist.

Mda, nu, mulțumesc.

Scriu rapid un răspuns în chatul nostru de grup.

RACHEL (08.31): Nu sunt moartă. Nu pot veni pentru că trebuie să lucrez. Dar mult succes!*emoji pupic*

Strălucirea reflectoarelor este chiar ultimul lucru de care am nevoie acum, deoarece, în urmă cu două luni, propria carieră s-a prăbușit. Eram în Seattle pentru nunta lui Harrison când am primit vestea că am pierdut bursa de studii Barkley. Este cea mai prestigioasă bursă de medicină sportivă din domeniu, care

le oferă medicilor și fizioterapeuților aflați la început de carieră ocazia de a colabora cu echipe sportive profesionale. Cei mai recentți trei rezidenți selectați de doctorul Halla au obținut această bursă. La finalul perioadei de stagiul de zece luni, tuturor li s-au oferit posturi permanente.

Eu trebuia să fiu norocosul număr patru. Doctorul Halla era atât de sigur că voi câștiga, încât a început încrezător interviurile pentru înlocuirea mea în programul de rezidențiat. A trebuit să mă târăsc înapoi din Seattle cu coada între picioare și să îl implor să nu dea locul meu altcuiva. A fost amabil, indignat pe bună dreptate, declarând că nu va mai recomanda niciodată vreun medic pentru programul acela pe care îl considera o adevărată înșelătorie. Așadar, aici am fost în ultimele două luni, înapoi în Cincinnati, trăind pe pilot automat zi de zi. Când nu îmi fac orele de rezidențiat la clinica de șold și genunchi, mă antrenez sau mă ascund... până când Tess se satură și mă trage afară.

Terapeutul meu ar fi gata să îmi prescrie Prozac, dar Tess are în minte un cu totul alt tip de terapie. Terapia Sculă. De când m-am întors din Seattle, misiunea ei principală e să mă facă să-mi găsesc pe cineva cu care să mi-o trag. Crede că o noapte sălbatică cu un tip mă va vindeca de depresie. Dar numai gândul de a atinge un alt tip mă face să mă cutremur.

Rămân nemișcată, cu telefonul în mână.

Un alt tip. Doamne, ce dezastru sunt! Ca și cum aș avea deja un tip, iar domnul Combinație ar fi *celălalt* tip. Eu nu am un tip. Nici măcar pe aproape. Dar hei, o fată poate visa, nu?

În cazul meu, nopțile sunt populate de vise cu un singur tip. *Acel tip.* Băiatul meu misterios. Nu am spus nimănui despre el. Nici măcar lui Tess. Ne-am întâlnit în ultima mea noapte în Seattle. A fost cea mai bună aventură de o noapte din viața mea. Niciodată până acum nu m-am simțit atât de profund legată de un alt suflet. Dar asta e tot ce poate fi pentru mine. O noapte perfectă. Fără nume. Fără numere de telefon. M-am trezit în dimineața aceea și mi-am făcut bagajele în liniște, lăsându-l gol în patul meu, arătând ca în fiecare vis pe care îl am.

Regret că nu i-am spus numele meu. Mi-a cerut să rămân. M-a vrut așa cum l-am vrut și eu pe el... cum îl *vreau*.

Oftez, trecându-mi din nou mâna prin părul dezordonat. Nu mă pot gândi la băiatul misterios acum. Trebuie să mă ocup de doctorul Halla.

DR. HALLA (08.08): Price, sună-mă cât poți de repede.

DR. HALLA (08.15): APEL PIERDUT

Inspir adânc, ridic telefonul la ureche și apăs pe micul buton verde de apelare. Tonul de apel sună de trei ori înainte să răspundă.

— Doctor Halla, îmi pare rău că nu am reușit să vă răspund la apel...

— Price, ești aici? Vino la mine la birou, spune el cu aceea voce elegantă, ușor accentuată.

— Nu, domnule. Încep programul abia după-amiază.

— La naiba. Ei bine, nu am vrut să fac asta la telefon...

Fac un inventar rapid. Un duș e absolut necesar. Apoi trebuie să mănânc ceva. Și cafea. Multă cafea.

— Ăăă ... Pot să ajung în treizeci de minute...

— Nu. Nu vreau să-i fac să aștepte.

Pe cine? De ce mă simt brusc pe muchie de cuțit?

— Domnule, ce...

— Ai primit-o.

Mintea mi se învârte greoi, ca niște roțițe ruginite, încercând să înțeleg ce vrea să spună.

— Eu... ce?

— Bursa Barkley. Ai primit-o, repetă el.

Exprimarea lui este atât de impasibilă, încât nu sunt sigură ce să spun. Glumește? Pentru că nu e amuzant.

— Price? M-ai auzit?

— Da.

Inima îmi bate de parcă vrea să îmi sară din piept.

— Nu înțeleg...

— Tocmai am vorbit la telefon cu doamna doctor Ahmed de la comitetul de selecție al Fundației, explică el. Se pare că ai fost prima pe lista de așteptare.

— Dumnezeuule.

Mă dau jos din pat și mă ridic pe picioarele șubrede, privind neputincioasă prin cameră.

— Se pare că unul dintre colegi a luat decizia genială de a face rafting și pluta i s-a răsturnat, continuă doctor Halla. Și-a fracturat ambele tibii și și-a dislocat umărul, așa că a ieșit din joc.

— Nu pot să cred, exclam eu, mergând de la pat la fereastră. Deci, asta înseamnă...

— Înseamnă că ai reușit, răspunde el, trecând direct la subiect. Doamna doctor Ahmed m-a sunat ca un favor. Știe că ești rezidenta mea. A vrut să se asigure că ești hotărâtă să accepți. I-am spus că așa este. Sper că nu am trecut peste limite, adaugă el repede.

— Nu, domnule, eu...

Abia am cuvinte să vorbesc. Nu pot să cred ce se întâmplă.

— Ești încă serioasă în privința asta, nu?

— Bineînțeles, aproape că strig în telefon. Doar că... este ultimul lucru la care mă așteptam. Nu au început deja bursele?

— Au început abia săptămâna asta, răspunde el. Acesta a fost celălalt motiv pentru care m-a sunat. De obicei, bursierii au un cuvânt de spus în privința repartizării lor. Dacă nu într-o anumită echipă, atunci cel puțin în ceea ce privește sexul și sportul. Va trebui să fii dispusă să ocupi locul celui alt coleg. Este deja stabilit și este prea târziu pentru a mai schimba ceva acum.

În mod ciudat, lipsa totală de control îmi dă un fior aparte. Mă simt ca și cum aș sări cu parașuta.

— Da, spun eu. O voi face. Orice ar fi, mă bag.

Acum rânjesc.

— Excelent, răspunde el. Va fi mai mult un rol de fizioterapeut decât de medic primar, dar sunt intrigat de experiența ta în ambele domenii. Doamna doctor Ahmed a vrut să mă întrebe dacă experiența ta la clinică se va transpune bine. I-am spus că ești candidatul perfect.

Inima îmi tresare.

— Mulțumesc, domnule. Vă mulțumesc foarte mult pentru sprijinul dumneavoastră...

— Nu face nimic, spune el brusc.

Nu îi prea plac lingușirile. Unul dintre rezidenți l-a îmbrățișat la petrecerea de Crăciun de anul trecut și am crezut că se va transforma în piatră.

— Cred că doamna doctor Ahmed a încercat deja să te sune în această dimineață. Sun-o înapoi și acceptă oficial bursa. Și nu-ți face griji pentru tura ta de după-amiază, adaugă el. O voi informa pe Wendy de situație.

— Mulțumesc, mă bălbâi din nou.

— Aceasta este o mare ocazie, Price. Mă bucur pentru tine. Poate îmi faci rost de bilete la un meci în acest sezon.

Înregistrez cuvintele lui și mă opresc din mers. Bursa a început săptămâna *asta*. Înseamnă că trebuie să renunț la slujba mea, să îmi împachetez viața și să mă mut, și nici măcar nu știu unde mă mut!

— Stați! Care este echipa? strig eu. Ce sport? Ce oraș? V-a spus?

— Da, răspunde el. Bursa ta va fi la Jacksonville Rays.

Capul mi se învâрте. Jacksonville. Partea atlantică a Floridei, asta știu și eu. Dar mintea mea se blochează la Rays. Jaguars este echipa de NFL... baseball, poate? Doamne, dacă acesta este un test de aptitudini pentru programul lor, eșuez cu desăvârșire.

— Nu am auzit niciodată de Rays, recunosc eu.

El chicotește.

— Ei bine, nici nu aveai cum să știi. Rays sunt cea mai recentă echipă de expansiune din NHL. Din câte știu, nici măcar nu au finalizat noua arenă încă.

Approape că țip de emoție, ceea ce este complet neprofesional, dar nu îmi pasă.

Hochei. Este unul dintre cele mai nemiloase sporturi, predispus la accidentări. Bărbații joacă cu lame ascuțite legate de patine. O mulțime de oase rupte. O mulțime de răni la umăr, șold și genunchi. Dislocări. Întinderi inghinale. Este repartizarea mea de vis. Și o echipă nouă înseamnă echipament nou, amenajări noi, fani nerăbdători.

— Domnule..., chițăi eu, incapabilă să mă gândesc la alte cuvinte.

El doar chicotește din nou.

LIBRIS

We know
books

— Distrează-te, Price. O meriți.

Apoi închide.

Stau cu telefonul în mână, complet mută. Am câștigat bursa Barkley.

Tess apare în ușa de la camera mea, cu un smoothie verde în mână.

— Ai vorbit cu doctorul H? Ce-i, fată, ce-i cu zâmbetul ăla? Ce s-a întâmplat?

Încep să râd, cu lacrimi în ochi.

Ea trece de prag și intră.

— Fată, ce...

— Mă mut în Jacksonville, spun eu.

— Poftim... când?

Îmi șterg o lacrimă de sub ochi, scuturând din cap șocată.

— Cât de curând posibil.

2

— Nu știu ce altceva să vă spun, doamnă. Mă uit la ecran și nu văd nicio înregistrare a bagajelor dumneavoastră, bolborosește pentru a treia oară agentul companiei aeriene.

Oftez exasperată, jonglând cu rucsacul greu și poșeta pe umăr în timp ce iau chitanțele de pe ghișeu.

— Atunci explică-mi *astea*, spun eu, fluturându-le în aer. Tipul din Cincy mi-a înregistrat toate cele trei bagaje. În mod clar s-au întâlnit pe undeva, pentru că – uite – am unul chiar aici! Fac un gest către bagajul de la picioarele mele.

Este una dintre vechile genți ale lui Tess. Numai o rugăciune mai ține chestia asta pe picioare.

Este oficial un dezastru. Cele două bagaje lipsă au cam toate lucrurile mele esențiale. În bagajul pe care am reușit să îl revendic am împachetat câteva mărunțișuri de ultim moment – câteva manuale de medicină, niște haine de iarnă voluminoase, două rochii de seară și chestii de antrenament alese la întâmplare. Mâine, în prima mea zi de muncă, o să arăt fantastic într-o rochie Chanel cu spatele gol și o pereche de adidași.

— Vă rog să verificați din nou, spun eu, trântind chitanțele înapoi pe ghișeu.

Au fost 32 de ore de haos pur. Mi-e foame, sunt epuizată și mă simt la limită după o zi lungă în care am avut de-a face cu mai multe zboruri întârziate.

Nici măcar nu am dormit noaptea trecută, fiind prea ocupată cu împachetatul. Mi-am luat rămas-bun de la Tess cu lacrimi

în ochi înainte de a ajunge la aeroport la ora 6.00 dimineața pentru primul zbor. Doar că o serie de întârzieri au făcut ca acum să fie trecut ora 17.00, și eu abia am aterizat în Jacksonville. Iar acum, acest uriaș cu o vestă pe care tronează o insignă „Iubesc corgii” îmi spune că bagajele mele s-au evaporat complet.

— Nu înțeleg cum două bagaje pot să dispară pur și simplu...

— Oh... stați, murmură ea, ecranul computerului strălucind în reflexia ochelarilor ei. Da... iată-le. Am tastat greșit numărul zborului.

Nu spun nimic. Este mai ușor așa. În felul acesta nu îl cheamă pe manager... sau poliția.

— Vă rog, doar găsiți-le.

În timp ce începe să tasteze, îmi aranjez geanta pe umăr și îmi cobor privirea spre telefon. A început să bâzâie nebunește din clipa în care am ajuns la ghișeu. Se pare că, în sfârșit, și-a revenit din modul avion. Toate mesajele sosesc deodată.

Sunt sigură că Tess vrea informații actualizate. Sunt câteva mesaje și în grupul de chat al familiei Price. Mai am și câteva mesaje de la un număr necunoscut. Le citesc pe acelea mai întâi.

NECUNOSCUȚ (17.05): Bună. Sunt Caleb Sanford, de la Rays. Vă iau de la aeroport. Conduc un jeep albastru.

NECUNOSCUȚ (17.15): Am ajuns. Afară, la ușa 2.

NECUNOSCUȚ (17.20): Nu mai pot să rămân pe loc prea mult timp înainte ca tipul să mă oblige să dau încă o tură.

Rahat. Nimeni nu mi-a spus că mă ia cineva de la aeroport!

NECUNOSCUȚ (17.30): APEL PIERDUT

NECUNOSCUȚ (17.45): Uite, nu vreau să fiu nesimțit, dar nu mai pot să aștept mult. Aici spune că zborul a aterizat acum 45 de minute.

NECUNOSCUȚ (17.47): Sunteți dr. Price, nu?

— Oh, Doamne, strig eu, mutându-mi toate lucrurile pe umăr.

Grozav, acum arăt ca o ticăloasă care ignoră apelurile și mesajele timp de o oră, făcând oamenii să mă aștepte. Trebuie să îl sun înapoi pe tipul ăsta. Trebuie să ies din aeroportul ăsta nenorocit!

— Vă rog, spun eu peste ghișeu parcă pentru a suta oară. Dacă bagajele nu sunt aici, mă pot întoarce, dar nu mai pot sta aici...

Ea ridică o mână în fața mea.

— Doamnă, trebuie să vă calmați.

Nu-mi spune că tocmai a zis asta.

— Să mă calmez?

Deja clocotesc.

— Nici măcar nu am început să fiu cu adevărat agitată. Dumneavoastră tocmai ați spus acum două secunde că bagajele mele nici măcar nu apar în sistem...

Îmi înăbuș restul tiradei. Nu merită.

— Vă rog, spun din nou. Doar spuneți-mi...

— Am găsit, murmură ea, cu ochii din nou pe ecran. Se pare că două dintre bagaje au fost direcționate greșit în timpul zborului de legătură din Charlotte. Le putem redirecționa aici mâine-dimineață.

Oftez ușurată.

— Slavă Domnului. Aveți nevoie de ceva?

— De nimic, răspunde ea, glisând chitanțele pentru bagaje înapoi pe ghișeu către mine. Avem toate datele dumneavoastră de contact. Cineva vă va contacta pentru a vă anunța când sosesc bagajele.

Iau chitanțele.

— Mulțumesc, mormăi, adăugând în minte „pentru nimic”.

— Bine ați venit în Jacksonville, spune ea, chemând deja cu mâna următoarea persoană din rând.

Mă chinui să desprind cureaua poșetei, care s-a încălzit în breteaua rucsacului și s-a agățat de sticla metalică de apă. În același timp, mă întind după mânerul bagajului. Este unul dintre acele dreptunghiuri negre, în formă de cutie, umflat în partea din față cu toate lucrurile pe care le-am înghesuit în el. Chestia asta cântărește o tonă! Oricum, se mișcă pe roți. Și acum sunt și eu în mișcare. Mă grăbesc să plec de la biroul bagajelor pierdute, trăgând după mine singurul bagaj. Am poșeta peste corp, astfel încât mâna stângă să îmi fie liberă. Apăs deja pe butonul de apel de pe telefon. Sună, iar el răspunde imediat.

— Alo? Vocea lui este gravă. Bună... *Rahat – cum îl chema pe tipul ăsta?* Sunt Rachel Price, spun eu. Îmi pare atât de rău! Mi-au rătăcit bagajele, apoi telefonul meu a rămas blocat în modul avion — a fost un adevărat haos. Ies chiar acum!

— Mai fac o tură, spune el.
Aud muzica rock în fundal.
— Jeep albastru.
Și închide.

Alerg spre ușile duble marcate cu un număr mare 2 și mă grăbesc să ies. Căldura din Florida mă lovește ca o palmă peste față. Sunt obișnuită cu căldura uscată a verii din California, nu cu mlaștina asta. Slavă Domnului că părul meu este deja prins. Trebuie să dau jos urgent hanoracul ăsta.

Un jeep albastru-închis, decapotabil, oprește pe trecerea de pietoni, la vreo nouă metri distanță. O placă de surf este legată de barele de sus, iar un câine își scoate capul de pe bancheta din spate. Este adorabil – urechi negre ascuțite, cu un bot alb ca al unui border collie. Limba roz îi iese din gură.

Alerg spre jeep, roțile bagajului zăngănind pe ciment. Ridic mâna în care țin telefonul, cu stângăcie făcându-i semn jeepului. Tipul de pe scaunul șoferului dă din cap. Poartă ochelari de aviator și o șapcă cu borul tras în jos.

— Bună, spun eu, fără suflare, în timp ce mă opresc pe partea pasagerului. Eu sunt Rachel Price. Îmi pare rău din nou! Telefonul meu nu funcționa, două dintre bagajele mele lipsesc, sunt trează de 36 de ore și sunt un dezastru. Dar sunt aici acum, sunt gata de plecare și – vai de capul meu, ești *atât* de drăguț!

Tipul din față se încordează, deschide ușor gura, vizibil surprins, dar eu nici măcar nu mă uit la el. În timp ce mă descărcam, câinele a sărit peste scaune și și-a vârât botul pe fereastra portierei. Are niște ochi albaștri ca gheața, atât de strălucitori și curioși. Sunt un mare fan al animalelor. N-am putut să am un câine când eram mică, din cauza vieții noastre mereu pe drumuri, așa că acum mă comport ridicol de stângaci în public de fiecare dată când apare unul.

— Sy, înapoi, îi poruncește stăpânul, punând jeepul în modul parcare.

Câinele își mișcă tot corpul, coada fluturându-i în față tipului înainte de a sări conștiincios pe bancheta din spate.

— Ai nevoie de ajutor cu bagajele?
— Oh, nu. Mă descurc, spun eu, uitându-mă la el.
Oh, rahat.

Sunt aici, topindu-mă în fața unui câine adorabil, în timp ce stăpânul lui e și mai irezistibil. Își scoate ochelarii de soare tip aviator și îi agață de gulerul tricoului, iar eu pot să-i văd clar ochii negri și pomeții pronunțați. Are o barbă scurtă care îi conturează maxilarul și cele mai tentante buze pe care le-am văzut vreodată.

— Eu...
Fată, adună-te.
Îmi închid gura.
Rahat, când s-a deschis?

— Mă descurc, repet eu. Lasă-mă doar...

Nici măcar nu mă deranjez să termin propoziția. Îmi plec capul rușinată și merg în spatele jeepului.

— Lasă-mă pe mine, spune el. Ușa se mai blochează uneori.

În acel moment se ridică de pe scaunul șoferului și – oh, Doamne Dumnezeule! E sculptat impecabil. I-am văzut umerii din jeep, dar nu mă așteptam să fie atât de înalt.

Se mișcă grațios, întorcându-mi spatele pentru a deschide ușa. Tatujul îi acoperă brațul drept, de la încheietură în sus, dispărând sub mâneca tricoului. Vârtejuri de culoare și modele detaliate. Deschide ușa, iar eu mă dau înapoi, gata să îmi ridic geanta înăuntru.

— Lasă-mă pe mine, mormăie el.
— Nu, nu te deranja.
De ce sună vocea mea atât de pițigăiată?
— Pare grea.
— Sunt fată mare, răspund eu, ridicând-o de mâner.

Apoi se întâmplă câteva lucruri deodată. Mai întâi, mașina din spatele nostru claxonează, făcându-mă să tresar și pe câine să latre. Apoi, sistemul de anunțuri începe să vorbească despre parcare în zonele interzise. În cele din urmă, când ridic geanta, o agăț de muchia ușii. Se pare că asta a fost picătura care i-a frânt

ultima urmă de rezistență. Aud cum se rupe materialul, iar în secunda următoare totul se prăbușește în haos.

Și, prin haos, mă refer la conținutul bagajului meu. Da, stau acolo, cu gura căscată de groază, privind cum toate lucrurile mele se scurg din pânza sfâșiată, împrăștiindu-se pe bordură, la picioarele noastre.

Băiatul surfer se uită la mine cu ochii mari, înainte să trecem la acțiune, încercând să prindem toate lucrurile care îmi cădeau. Țip când o carte îmi cade pe degetele goale de la picioare. Asta mă face să mă izbesc de ușa deschisă a jeepului. Câinele începe să latre speriat, urmărindu-ne cum ne zbatem să împiedicăm lucrurile să ajungă pe șosea.

Îmi pun geanta pe jos, mă las în genunchi, disperată să împing totul înapoi înăuntru.

Am reușit. Am ajuns în sfârșit la ea.

Bună, limită. Eu sunt Rachel.

Mă mișc rapid, îndesându-mi lucrurile înapoi în geanta ruptă. Trec câteva secunde până când îmi dau seama că băiatul surfer stă nemișcat, fără să facă niciun efort să mă ajute. Mă uit în sus, ochii mei urmărindu-i picioarele goale și prăfuite de nisip. A venit direct de pe plajă? Trec peste pantalonii lui scurți, urc cu privirea peste trunchiul sculptat, până la față.

Se uită în jos, dar nu la mine. Nu, se uită la chestia din mâinile lui. Are fața înmărmurită, total ilizibilă.

Am spus corect „chestia”, pentru că...

Futu-i mama mă-sii.

Inima îmi sare din piept. Cineva să mă îngroape în pământ chiar aici, în această zonă de încărcare a aeroportului. Și să se asigure că sapă o groapă și pentru Tess chiar lângă mine, pentru că am de gând să o bântui până la moarte! Băiatul surfer ține în mână un vibrator. Vibratorul *meu*. A fost un cadou glumă de la Tess, și este mai mult ca sigur o glumă pe care ea a împachetat-o pentru mine. Trebuie să fie, pentru că vibratorul este mare și violet și are forma unui tentacul de caracatiță.

Mă aflu în zona de parcare interzisă a aeroportului din Jacksonville, cu un vibrator tentacular în mână. Este violet aprins și cauciucat, și după greutate îmi dau seama că funcționează cu baterii. *Futu-i pizda mă-sii.*

Cum naiba am ajuns aici?

O aștept pe femeia asta de aproape o oră, enervându-mă din ce în ce mai mult pe doctorii care nu au niciun respect pentru ceilalți. Eram gata să o urăsc. La naiba, eram gata să plec și să o las aici.

Dar apoi mi-a sunat telefonul și această fată ca un uragan a năvălit pe ușile automate, trăgându-mă în vortexul ei. Vorbea cu mine atât de repede, încât abia puteam desluși cuvintele. Tot ce am putut să fac a fost să îi privesc arcuirea elegantă a gâtului în timp ce se mișca. Apoi Sy a trebuit să sară de colo-colo, distrăgându-ne atenția amândurora.

E superbă, trebuie să recunosc. Corpul ei plin de curbe este îmbrăcat în colanți negri cu talie înaltă și un hanorac scurt cu glugă, descheiat ca să-i scoată în evidență decolteul. A făcut o favoare lumii trecându-și poșeta între sâni și alergând spre mine ca un model Baywatch. Când e destul de aproape, văd mica sclipire aurie de la nasul ei.

La dracu', are un piercing în sept.

Îmi place la nebunie o fată cu piercing și tatuaje. O avea și tatuaje? Nu îmi dau seama. Dar îmi dau seama că băieții vor înnebuni. Va frânge inimi până la sfârșitul zilei de mâine.